

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΓΕΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἡπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΤΗΣ.

Γραφεῖον *Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. *Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΟ ΦΙΝΑΛΕ

Τῆς ἀποκρηᾶς μᾶς χαιρετᾶ
 ἡ ὑστερῆ ἡμέρα...
 Λοιπὸν καθένας ἄς πετᾶ
 ἀπάνω ἄστων ἀέρα.

Χαρῆτε νεοὶ, χαρῆτε νεοαῖς,
 χαρῆτε γρηαῖς καὶ γέροι,
 Μικραῖς μεγάλας γειτοναῖς
 σ' αὐτὸ τὸ ν τ α ρ α β ἔ ρ ι.

Μὴ σᾶς τρομάξῃ ὁ καιρὸς,
 τὸ κρύο καὶ τὸ χιόνι·
 Ψητὸ, κρασάκι καὶ χορὸς
 κάθε κορμὶ ἰδρώνει.

Ἄφου στραβῆ ἀναποδιά
 ἐδῶ εἰς ὄλα ἔμπαίνει,
 Τὴν ἀνοικτὴ σας τὴν καρδιά
 τὸ χιόνι μὴ πικραίνῃ.

Ἡ τελευταία Κυριακὴ
 τῆς Ἀποκρηᾶς περνᾶει...
 Ἀφήστε τὴν πολιτικὴ
 στὸ διάολο νά πάῃ.

Αὐτὴ δὲν ἔμαθε ποτὲ
 σαρακοστή νά ἔχῃ·
 Χορεύει πάντα ντε κολτὲ
 καὶ μὲ μουτσοῦνα τρέχει.

Θὰ φέξῃ αὐριο λιτὴ
 σαρακοστῆς ἡμέρα·
 Μὰ πρώτη θ' ἀρχινᾶ γι' αὐτὴ
 κ α ρ ν α β α λ ι ο ῦ Δευτέρα.

Λοιπὸν, Ῥωμῆ, ἴστῃς Κυριακῆς
 τὸ πανηγύρι γλέντα,
 Καὶ κάθε μᾶς πολιτικῆς
 ἄς πάψῃ ἡ κ ο υ β ἔ ν τ α.

Φλάρος.

ΑΙ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΙ.

— Μωρὲ δρόμο πού κάν' ἡ *Οχι κάτω ὄλα τοῦ Κουμουνοῦρου;

— Γιά δὲς, γιά δὲς ὅμως καὶ τὴν Οἰκονομία τοῦ Τρικούπη; *Δλεῖμμα μοναχό.

*Ταῦτα ψιθυρίζουσιν οἱ θεαταὶ τῆς λεμβοδρομίας ταύτης ἐντὸς τοῦ εὐρυχωροῦ λιμένος τῆς βουλῆς.

*Ἐπὶ τόσας ἡμέρας τώρα θεώμεθα, ὑπὸ θεσμοῦ; λίαν βα

ρεῖς, διότι πληρόνομεν διὰ τὰ θεάματα ταῦτα βρῦτάτα θεωρικά.

Τὸ στοίχημα ἐτέθη μεταξὺ ἀντιπολιτεύσεως καὶ κυβερνήσεως.

— Νά! Νά! ἀπὸ ἴδω! ἔλεγε κάμπτων τὸν βραχίονα καὶ προτείων τὸν ἀγκῶνά του πρὸς τὸν κ. Κουμουνοῦρον ὁ κ. Τρικούπη. *Βλα ντέ, ἂν σοῦ βραστᾶ; *Ἐλα ντέ νά παραβοῦμε;

Καὶ ἔκαμπτεν ἐκ δευτέρου τὸν βραχίονά του.

— 'Εσὲ δὲν μοῦ βαστά; λέγει ἐπὶ τέλους θυμωθεὶς ὁ ἔχει ἀμέτι μου μένει νὰ ἐξκολουθήσῃ αὐτὴν τὴν λεμβοδρομίαν. Κουμουνοδούρος καὶ ἀνακουμπόμενος. Τὴν παληόδαρ καὶ σου θὰ ντραπῶ, ποῦ τὴν γέμισες ὄλο σαβούρα;

- Ἐμπρός λοιπόν.
- Ἐμπρός.
- Τόκα χέρι.

Ἐσπείραν τὰς χεῖράς των οἱ δύο κυβερνήται καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τῆ ἐπαύριον πρῶτα ἐξεκίνησε ἡ Οἰκονομία τοῦ Τρικούπη φέρουσα μεγάλας πέτρας νησιώτικαις γιὰ σαβούρα.

Ἡ δὲ Ὀχι κάτω ὄλα τοῦ Κουμουνοδούρου χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τῆς ῥίχτης.

Ἐνώπιόν των ἀπλουταὶ ἤδη πέλαγος. Ἡ Οἰκονομία κατ' ἀρχὰς εἶχε δρόμο περίφημο. Ὁ κυβερνήτης αὐτῆς κ. Τρικούπης διαταζόμενος τὰ πάντα λίαν δεξιῶς καὶ κυβερνῶν τεχνικῶς ἐπρασπέρασεν ἕως πάντε μίλια, σχεδὸν ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα καὶ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς Ἐξουσίας τὸν στέφανον.

Ἄλλ' ὁ πονηρὸς τῆς Ὀχι κάτω ὄλα κυβερνήτης κ. Κουμουνοδούρος ἔχων ἀπλωμένα ὄλα του τὰ πανιά ἀλλὰ Μπούμπουλη, καθίζει ἔστα κουπιὰ καὶ τὸν κ. Βαλτινὸν καὶ νὰ σου καὶ καταφθάνει τὴν Οἰκονομία.

Ὁ κυβερνήτης ταύτης τὰ χρειάσθηκε, λαμβάνει εἰς χεῖρας τὴν τραμπουμαρίνα Πετμεζᾶ καὶ σοῦ ῥίχνει μιά φωνὴ ποῦ ὄλοι οἱ ναυταὶ του ἦσαν ἔς τὸ φτερό.

Τοῦς διατάττει ἀμέσως νὰ βάλουν εἰς ἐνέργειαν τὰ ἑπτὰ νησιακὰ κουπιὰ, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ὑψώσουν καὶ λομβαρδιανὸν φλόγον, ἀλλὰ τὴν στιγμή καθ' ἣν ἐγίνετο ὄλη αὐτὴ ἡ ἐτοιμασία:

Κράκ! ἀκούεται μετὰ σφοδρότητος πάταγος.

Τὸ μπαστοῦνι μαυρομυγᾶλης εἶχε σπάσει.

Ὅρτο! ἀλλὰ μάλιστα! φωνάζει ὁ πιλότος Σιμόπουλος.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ταυτοχρόνως ἄσασσ ἀκούεται ἕνα λεπτὸ σαγανάκι οἰκονομῆσιον ἀπὸ μπρῆς.

Ἡ οἰκονομία τότε ἐσταμάτισεν ἐν πῆ αἰφνιδίᾳ ἐκείνην φουσκοθλασσίᾳ.

Ἀπὸ τὴν κλάρη σας! φωνάζει τότε ὁ κυβερνήτης Κουμουνοδούρος διεκθῶν πρὸ τῆς πύρας τῆς Οἰκονομίας μετὰ τὴν Ὀχι κάτω ὄλα του.

Καὶ ἔς τῆς κυρᾶς σας, ἀναφωνεῖ καὶ ὁ πιλότος τῆς Ὀχι κάτω ὄλα κ. Μυκωνίος.

Ἐκ τῆς παραλίας τότε οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότησαν ἔχοντες βεβαίαν τὴν νίκην τῆς Ὀχι κάτω ὄλα ἦσαν ἐτοιμοὶ ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ νικητοῦ, ὅτε ὁ κυβερνήτης αὐτῆς κ. Κουμουνοδούρος τετραγαγμένος καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι ἔθεώρει βεβαίαν τὴν νίκην, δὲν ἔσχε τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν καὶ ἔπεσε ἐπάνω εἰς ταῖς ζέραις Μεσσηνέζης καὶ Ἰακωβάτος. Ζημίαν μεγάλην δὲν ἔπαθεν, ἀλλὰ κάμνει νερά.

Ὅποτε τὸ πρῶτον στάδιον τῆς λεμβοδρομίας ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

Ὁ κυβερνήτης τῆς Οἰκονομίας καταγίνεται νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ καταβραυσθὲν μπαστοῦνι του, ὁ δὲ κυβερνήτης τῆς Ὀχι κάτω ὄλα ἀνέστηκεν εἰς τὸν ὑποκυβερνήτην κ. Δηληγιάννην νὰ ξεκαθίσῃ τὴν πολῦτιμον βάρκαν, διότι ὡς εἶπεν

Τὴν τρίτην θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ λεμβοδρομία πάλιν μετὰ περισσοτέρων λύσαν, φαίνεται δὲ ὅτι ἐπιμένει νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὁ καπετὰν Ζατῆς μετὰ τὴν θαρκούλα του μετὰ κουπιὰ μόνον.

Βενετσάνος.

ΕΥΦΥΙΑΙ ΔΟΥΖΙΝΑ.

Ὁ βουλευτὴς Πόρου κ. Δουζίνος εἶναι ὁ ἀντίπους τοῦ κ. Μπούμπουλη. Ἐκεῖνος εἶναι εὐφυής· αὐτὸς εἶναι . . . Μπούμπουλης.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του μάλιστα ἀγόρευσιν ὁ κ. Δουζίνος ἐγέννησε πολλὰς ἰλαρότητας εἰς τοὺς ἄκροτας του. Ἐψέγε τὸ θαρηκτὸν ἀΓεωργίου ὡς σχεδὸν ἀχρηστον καὶ μὴ δυνάμεκόν νὰ πλεύσῃ, ὅτε εἰς τὸν διακόπτει:

— Ἐγὼ ἐταξείδευσα μ' αὐτό.

— Τὸ ξέρω, θὰ ἦτο μπουνάτσα. Ὁ καιρὸς πρίμος. Δὲ με λὲς γιατί δὲν ἦλθε μαζί μετὰ τὰ τηλεδύλα του; Πληρώσαμε ξεχωριστὰ γιὰ νὰ τὰ φέρουμε ἔδω. Ἐ! σὰν ἦλθε, εἰμεθα βεβαίον· ὅτι ἀπὸ ἔδω δὲν ἤθελε ταξείδευσαι πλέον.

Ἄνεκάλυψεν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν Ναυτικῶν ἔξοδα ἰπποφορβῆς διὰ δύο ἰππῶν τῶν ὑπασιπιστῶν τοῦ Βασιλέως.

— Ὁ μὲ πῆτε, λέγει, πῶς εἶναι λάθος· ὄχι, εἶναι λαθροχειρία.

Ὁ υἱὸς Κουμουνοδούρος τὸν διακόπτει.

— Γιατί; τοῦ λέγει ὁ κ. Δουζίνος· μορεῖ νὰ διαφωνοῦμεν ὡς πρὸς τὴν λέξιν τῆς λαθροχειρίας· εἰς τὴν οὐσίαν δὲν πιστεύω νὰ διαφωνοῦμεν.

Θέλετε, εἶπε δεξαμενὴν· ἀλλὰ τί θὰ βάλετε μέσα, ἐφροῦ δὲν ἔχετε πλοῖα;

Ποῖος ἠγόρασε κάσκα Βερτχάμ, χωρὶς νὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον 50,000 χιλιάδες δραχμῶν;

Μακεδόνος.

ΜΗ ΠΑΡΑΞΕΝΕΥΕΣΘΕ.

Ὅταν θέλετε νὰ μασκαρευθῆτε, οἱ νέοι δὲν λαμβάνετε γερόντων μορφήν;

- Δὲν γίνεσθε οἱ ἄνδρες γυναῖκες;
- Δὲν κάμνετε οἱ ἔξυνοι τὸν βλάκα;
- Τὸν πρίγκιπα οἱ ἀναπάραδοι;
- Λοιπὸν;
- Τί κοστοῦμι θέλετε ὁ καιρὸς νὰ ἐκλέξῃ;

Ἦτο καιρὸς ἀνοίξεως, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μασκαρᾶς χειμῶνα.

Μπαρμπατσόν.

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ.

I.

Ὁ ἔλθει ἀναγνώστης κἀλαμον Ζολᾶ ἵνα περιγράψω τὸν τόπον, εἰς ὃν λαμβάνω τὴν θρασυτητα νὰ σὲ ὀδηγήσω, ἀγαπητή μου ἀναγνώστριά.

Τὸ πλουταριὸ τῆς κυρᾶς Θανάσαινας.

Ἐν τούτοις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν διήγησίν μου ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς στηρίχτηι λοιπὸν ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ μου, ἵνα μὴ παυθῆσθε ποῦ, φέρε τὸ βινάμακτρον σου μετὰ τὴν φοιν σουρὲ εἰς τὴν ῥίνα, καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ ζολαδισθῇ ἡ ἐσθῆς σου, ἀνάσθου αὐτὴν. Εἶνε τόσοσ ἐρημον τὸ μέρος, ὥστε οὐδεὶς ὀφθαλμὸς θὰ εὐρεθῇ ἵνα βασκάνῃ τὴν τορευτὴν κνήμην σου, ὁ δὲ ὀδηγός σου εἶνε . . . μὲν ψ.

II.

Ἡ κυρὰ Θανάσαινα εἶνε πενηκοντούτης ἀνδραγυναῖκα, τύπος μεγαίρας μετὰ ὄρησ ὡς μύστακας, χεῖλην κρεμαστὰ καὶ στιβαροῦς βραχιονας, ὧν τὸ βάρος πολλὰς ἰδοκίμαζεν ὁ κύρ Θανάσης ὅταν τὸ ὠραῖόν του ἦμισυ ἦτο εἰς τὸ κέφι, ἐτόλμα δ' αὐτὸς νὰ τῆ παρατηρήσῃ τι εὐσεβάτως.

Ταῖς, ταῖς, ταῖς, εἶπε τρεῖς τὸν φέρω.

Ταῖτον τσιμονιδί, τὸν λέγω, μαμονδάκι, καὶ σὲ φέρω!

Εἰς αὐτὴν ἐφήρμοζοντο οἱ στίχοι οὗτοι τοῦ Σούτσου.

III.

Ἡ κυρὰ Θανάσαινα εἶχε μπουγάδα.

Ἦτο ὄλη ἀρρωστωμένη εἰς τὸ ἔργον τῆς ὑπερ συνώδευς διὰ τοῦ:

ἀφίνω ἔσιδ' ἔς τοὺς φίλους μου κτλ.

ὑπερ ἔφαλε διὰ φωνῆς ἔρρινου, τῆς περιφήμου ἐκείνης τοῦ Chaunard φωνῆς.

Ἀφνης διέκοψε τὸ ἄσμα καὶ τὸ ξεροβπισμα, ἵνα προσαγορεύσῃ τὴν γειτόνισσάν τῆς Τρανταφυλλιά, ἧτις ἀνεράνην περιχαρῆς εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουταριοῦ.

IV.

— Λοιπὸν εἴμαστε γιὰ νὰ ῥαστε ἀπόψε;

— Τί νὰ σοῦ πῶ τὸ συλλογιζομαι λιγάκι· χορὸ δὲν ξέρω . . .

— Καλὸ μὴ συγχίζεσαι γιὰ δαῦτο, Θανάσαινέ μου. Ἐμπρώτοις καντρίλια δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ξέρῃς. Σαραγκιέ! ἀνεβάτε! κατεβάτε! δαρκιὰ σεις! θὰ φωνάζῃ ὁ δάσκαλος, καὶ ὁ καθαλιέρος σου θὰ σὲ βαστά ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σὲ πηγαίνω φέρῃ.

Ἐλεγεν ἡ Τρανταφυλλιά, χήρα ἀνοίξεις τινὰς πλείονας τῆς φίλης τῆς ἀριθμοῦσα, κοντὴ, μικροκαμωμένη, ζωηρὰ καὶ μόνον κατὰ τὴν ἀσχημίαν ἐφάμιλλος ἐκείνης.

V.

— Καλὰ λοιπὸν τὴν κἀτρούλια, μπόρω νὰ τὴν κουτσοκαταφέρω, εἰς βάλσο, μπόλικα, ποῦ γορίζουνε ἄσιν σαβούρας;

— Τὸ βάσλο, δὲν σοῦ λέω εἶνε δυσκολούτσικο· καὶ μένα ὅταν μοῦ τῶδεζε ἡ ἐξιδέρφη μου ἡ δασκάλα, εἶδα κ' ἔπα

θα νὰ τὸ μάθω, ἀλλὰ τὴν μπόλικα, νὰ τὴν· εἶνε εὐκολώτατα. Ἐν, δύο, τρία, σάλτο! Ἐν, δύο, τρία, σάλτο!

Καὶ ἀνυπόδοτος ὡς ἦν, ἐξετέλει τὰ βήματα τῆς πόλκας ἢ μπόλικας, ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ τενεκέ, ὅτε δ' ἐπὶ τῆς καλᾶς θας τῆς μπουγάδας σκοντάπτουσα.

— Ἄμ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε γιὰ μένα, ἀνέκραξε περιχαρῆς, ἡ Θανάσαινα, ἔλα κάμε μου ἐσὺ ποῦδα μαστώρισσα τὸν γλαβαλιέρο.

VI.

Ἄρῃκε τὰ τσάκαρα εἰς γωνίαν τοῦ πλουταριοῦ, καὶ κἀθιδρώς, μετὰ σακκίον προσδεδεμένον εἰς τὴν ὀσφύν, ἵνα μὴ βρέχεται, μετὰ γυμνοῦς τοῦς βραχιονας καὶ τὸν τράχηλον, ἤρχισε μετὰ τῆς Τρανταφυλλιάς ταῖς πρόβαις τῆς μπόλικας.

Ἦτο θέαμα τρομερὸν, φρικώδες, αἱ δύο γυναῖκες εἶναι ἀνυπόδοτοι, ῥυπαραὶ, σφιγντῶς ἐνὶ καλισμέναι περιστρεφόμεναι καὶ λακτιζούσαι· θὰ τὰς ἐνόμιζε τις παράφρονας.

Δὲν διήρκεσεν ὁμοῦ ἐπὶ πολλὸ τούτο, οἱ πόδες τῆς Θανάσαινας ἐμπερδεύθησαν μετὰ τῆς Τρανταφυλλιάς καὶ τὸ χαιροτόρυτον ζεύγος ἐξαπλώθη φερδὺ πλατὺ ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους τοῦ πλουταριοῦ.

— Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν μ' ἄρῃκε, ἐφώνησεν ἡ Θανάσαινα, ζῦσασα τὴν κεραλήν τῆς, ἧτις εἶχε προσκρούσει ἐπὶ τῆς σκάφης.

— Δὲν βροῖσαι! ὑπὸλαβὲν, ἡ Τρανταφυλλιά, αὐτὰ γίνονται καὶ ἔς τοῦς μεγάλους χορούς.

VII.

— Λοιπὸν ἔς τῆς ἐννῆά ε!

— Ὅχι δὲ ἀριστοκρητικά· ἔς ταῖς δέκα ἐμεῖς.

— Ζέρεις τί συλλογιζομαι;

— Τί!

— Ὁ θὰ πάρω καὶ τὸν Γιάγκο, θὰ τοῦ βάνω μιά παληὰ φούστα ἀπὸ μέσα, ἀπὸ πάνω τὸ ντῆμινο, ἄσιν κοριτσάκι θὰ φαίνεται.

— Καλὰ λὲς, θὰ φᾶν καὶ τίποτε γλυκὰ, ἀνέκραξε καγχαζούσα ἡ Τρανταφυλλιά.

Τὸ rendez-vous ὤρισθη εἰς τὰς δέκα παρὰ εἰκοσι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Τρανταφυλλιάς, ὅπου θὰ ἐπῆγαινε ἡ κυρὰ Θανάσαινα μετὰ τὸν Γιάγκον τῆς πονηρὸν δεκαπενταετῆ· παιδίον. Ὅσον γιὰ τὸν Θανάση, ποῖός τὸν ἐσυλλογιζέτο, ἄς κοιμηθῇ.

VIII.

Ἦδη γίνομαι ἐτι θρασύτερος ἀναγνώστριά μου, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς Bal masqué!

Ἦς τὸ πλουταριὸ τῆς κυρᾶς Θανάσαινας, ἦτο βόρβορος, ἀλλὰ βόρβορος ὀλικός, ἔδω εἶνε ὁ ἠθικὸς βόρβορος!

Μάτην θ' ἀνασῆρῃς τὴν ἐσθῆτά σου!

Ἐν τούτοις εἶνε ἀπαραίτητος καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σου.

Ἐπὸ τὸ κυκνοῦν σου δόμινον δὲν φοβεῖσαι νὰ σὲ γνωρίσῃ τις.

Βισέλωμεν! οὐδεὶς θὰ σὲ ἐγγίξῃ διότι μὰ τὸν Θεόν! . .

IX.

— Βλέπει τί κόσμος! τί κακό! χρεοῦσον ὡς δαιμονισμένοι. Ἐδῶ ἔξερεις δὲν ξέρεις χορὸν μορεῖς νὰ χορεύῃς. Χά! χά! χά!

— Τί γελᾶς;

— Ἐκεῖνο τὸ κόκκινο δάμινο! χά! χά! χά!

— Λοιπόν ;
 — Νά έκείνο, τό δόμινο, που βλέπεις εκεί, και εις τό πλάγι ένας νέος ξανθός μέ φράκο κάνει τήν τρυφερώτεραν declaration, είνε . . .
 — Καμμιά γκουβερνάτα ίσως ;
 — Τί λέει ; . . . ή κερά Θανάσαινα.
 — "Αμ δέ !
 — "Αλχθεια !

X.

Είς τούς δημοσίους αυτούς χορούς, τούς έν "Αθήναις, θά άνεύρως βεβαίως τάς χοροταξίας του Taine έκτός της των φιλοδόξων, ήτις αντικαθίσταται υπό της τάξεως των επαρχιωτών σπουδαστών. Καί μέ τό δίκτυ τους.

"Ο επαρχιώτης σπουδαστής δέν έχει ώς επί τό πλείστον που να περάση καλλίτερον τήν βραδείά του.

Λοιπόν δέκα φράγκα εις τήν τσάπην, τά πλιό καλά ρούχα, στρίψιμο τό μουστάκι, κτένισμα και εις τό bal masqué.

Βύρισκει παρέα, χορεύει όπως μπορεί, μιλεί όπως ζέρει, τρώγει όσο έχει, πίνει όσο του φθάνει και φεύγει άμα νυστάζει, ήτοι ο τελευταίος.

XI.

Είς έκ τούτων, άμα ιδών τό κομψόν (υπό τό δόμινον) σώμα και τάς μικράς χείρας της χήρας μας madame Trianταφυλλιάς της έπνεσε 'ς τό κοντό.

"Εκείνη του έκαμε νάζια, του ειπε δύο τρεις λέξεις έλληνογαλλικάς, ένα μπόν ζορ και ένα μουσζο, και ο πρωτος μας φίλος των ένόμιων άριστοκρατίδα τινα, ήτις τίς ειδε διά ποιον λόγον, αν όχι από έρωτα προς αυτόν, έπηγε εις τόν χορόν.

"Επί τέλους αφού τήν έχόρευσε δες, τήν ώδήγησεν εις ι διαίτερον δωμάτιον, όπου γονυπετής, σχεδόν δακρύων τήν εξώρικζε να 'δγάλη τήν προσωπίδα της.

Αυτή ήρνεϊτο. Αυτός έκείτευε Αίφνης υπό τό δόμινον έφάνη έξ άπυρσεξίας της Τριανταφυλλιάς άσυγγνώστου ουχι σκαρπίον και πόδι ώς σαβοζάρι μικρόν, άλλ' υπόδημα χονδρόν τρίς και τετράκις διελθόν από τάς χείρας μπαλωματά-Κεραυνός κάλλιον να έπιπταν εις τόν φίλον μας.

"Εφυγεν άμέσως από τόν χορόν.
 "Ερείφη εις τήν κλίνην του.
 "Αλλά δέν εκλεισε μάτι τήν νύκτα όλην.
 Τό υπόδημα έκείνο, τό βορβορώδες και έμβαλωμένον υπόδημα, τφ έφχίνετο ότι ήτο άνηρημένον από της βίνος του.

XII.

"Η Θανάσαινα ήτο πλέον τυχερά, ο καθαίερος της (ως τόν ειλεγε) ήτο αξιόλογον παιδί τό όποιον τήν έχόρευσε μπόλκα και καρπούζιας, — εις τό θάλασσο του ειπε πως ζαλιζεται — και τά κατάφερε αξιόλογα εις τόν χορόν.

Τήν έστράταρε μπράντζ και κορσο και σαν θαρρέλι, και τή συνώδευσε μέχρι του ξενοδοχείου της Γαλλίας, όπου του ειπε ότι κατοικεί, έκεί τόν παρεκάλεσε να τήν αφήση, και έπηγε μόνη της εις τόν παρά τό Μεταξουργείον οίκόν της κατενθουσιασμένη.

"Ο Γιάγκος δέν έπαιξε άσχημα τό μέρος του, άπόδειξε δε ότι έξεληθη ως κυρία ήσαν τά ίχνη άπερ ειχον άφίσει εις τούς βραχιόνάς του ή τοιμπαίς . . . και άτινα ύπερηφάνως έδείκνυσεν εις τήν μητέρα του.

— Αί θα πάμε κι' απόψε ; ήτο ή πρώτη έρώτησις, αν άπέτεινε τό πρωτ ή Τριανταφυλλιά προς τήν Θανάσαιναν.

— Καί βρωτς ; κάθε βράδυ . . .
 Καί τά γύναικα ήρχισαν να φλυαρούν περί του χορού και των κατακτάσεών των.

XIII.

"Αγαγνώστριά μου τελειώνω.
 "Αρκετα σέ έλιμάρησα.
 Με συγχωρείς ;
 "Βγά σέ συγχωρώ, διότι δέν διέκοψες άπ' τήν άρχή τήν λήμα μου.

ΣΥΝΑΡΕΛΛΟΣ.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Αί άπόκρευο είναι ή άνοιξις των καρδιών. "Εκείνη ήτις λέγει ότι ή καρδιά της είναι σήμερα κλεισμένη, αυτή έκτείνει τήν προσωπίδα μέχρι της καρδιάς της. Καί καρδιά μασκαρεμένη δέν είναι καρδιά.

Σήμερα ειπερ ποτε είναι αληθινός ο στίχος του Μυσού ότι τό είδος της φιάλης δέν σημαίνει τίποτε' άρκει να μεθύη κανείς έξ αυτής.

Διά τάς γυναικας φιάλαι είναι οι άνδρες, διά τούς άνδρας φιάλαι είναι αι γυναίκες, και διά τούς δύο κρσεί είναι ο έρωσ.

Σήμερα λοιπόν δέν κυττάζει κανείς τήν φιάλην, κυττάζει τό κρασί.

Οί πλατωνικοί έρωτες γίνονται σήμερα κόσκινο από πληγάς. Είναι ως να εύρισκησαι έν μέσω σπαργώσης άνοιξεως, έγκολλημένης κήπους, λιμνας, λεμιωνας, παραδείσους, ου δε γονυπετών ' αναστενάξης πρό μιας και μόνης άνεμώνης. Τούλάχιστον σήμερα αι πλατωνικαι άνεμώναι αι στηριχθούν ή άρρην επί της άγκάλης της θηλειας, διότι φόβος είναι μη τάς παρασύρη ο άνεμος των άποκρεψ.

"Οπως ύπάρχουν ισόδοιοι δικασται, ούτως ύπάρχουν και ισόδοιοι μασκαράδες, οι ρομαντικοί ποιηται. Ούτοι φέρουσι πάντοτε προσωπίδα δακρυρόουσαν, ένφ επί του προσώπου των εύρίσκει τις μόνον τόν ρύπον εν άφίνουιν δάκρυα μη απογγισθέντα.

"Η έρωμένη είναι ή προσωπίς της κερθένου' ή έγγαμος είναι ή προσωπίς της έρωμένης' ή έταίρα είναι ή προσωπίς της έγγάμου' ή διά βίου άγαμος είναι ή προσωπίς της έταίρας.

"Η προσωπίς είναι και πνευματικός και προαγωγός του έρωτος. Διευκολύνει τάς έξομολογήσεις του έρωτος και προάγει τόν έραστον εις τούς διαφόρους σταθμούς του, τό ελγιάτερον μέ ταχύτητα σιδηροδρόμου άπ' Αθηνών εις Φάληρον.

"Ο τελευταίος έρωσ των Βασιλέων θά είναι τά καρναβάλια, διότι μετά όλίγα έτη τό στέμμα και τό σκήπτρον θά είναι άποκλειστικά άντικείμενα καρναβαλικών μεταμφιεσμών.

Είς τά συνταγματικά βασίλεια ο έκλογός μασκαρεύει τόν άνήλικα' ο βουλευτής μασκαρεύει τόν έκλογόα' ο ύπουργός μασκαρεύει τόν βουλευτήν και ο βασιλεύς μασκαρεύει όλους και όλα.

"Ο,τι λέγει ο Μακράκης προς τήν ψυχήν, παραδεχόμενος αυτήν θνητήν, ότι γη ει και εις γην άπελεύσει, τό ίδιον δύναται τις να ειπη και πρός Βασιλέα : Μασκαράς εις και εις μασκαράδες άπελεύσει.

"Ο Θεός έπλασε δύο Βύας, μίαν μετεμφισμένην και άλλην γυμνήν. Έκ της γυμνης Βύας κατάγονται αι ώραιαι, εκ της μετεμφισμένης αι άσχημοι.

"Εάν έτίθετο εις μειοδοσίαν ο έρωσ, ή τελευταία μειοδοτική ήμέρα θά ήτο ή σημερινή. Ουδέποτε άλλοτε θ' άγοράσχητε έρωτα εφθηνότερον ή σήμερα.

Διά τούτο λέγουν ότι υπό τό προσωπίον της άσχημίας κρύπτεται ώραία — ψυχή.

"Η γυμνή Βύα εζηλοτύπει τήν μετεμφισμένην Βύαν' ο θεός όμως όστις ήθελε ν' άπολαμβάνη τά κάλλη της, αλλά δέν ήθελε και να τήν δυσαρεστήση, τή επέτρεψεν ως μόνον μετεμφισμόν να φορή ψευδη βύνα.

"Οπως οι βάζοντες κρσεία παντοπωλαι κατ' έπικρατήσαν έθος μοιράζουιν δωρεάν εις τούς φίλους μουστον, ούτω όλαι αι δεσπούναι αι όποιαί είναι άποφασισμέναί να βάλουν κρσεί διά να κάμουν νοικοκυριό μοιράζουιν σήμεραν δωρεάν τόν μουστον των.

"Από τότε χρονολογούνται αι ώραιαι με τήν μεγάλην μύτην.

Πρόκληψ "Ινδός.

Αί έγγαμοι φυσικώς θα μοιράζουιν και τό κρασί των.

Σήμερα κατά τό μάλλον και ήττον εϊμεθα όλοι γελωποισοί. Τό όποιον σημαίνει ότι είναι ή μόνη ήμέρα καθ' ην δέν εϊμεθα μασκαρευμένοι.

Τόν λοιπόν χρόνον αι γυναίκες φροντίζουν να βάλουν προσωπίδα εις τήν καρδίαν των και οι άνδρες εις τήν κεφαλήν.

Κανών λοιπόν γενικός : -Οί άνδρες μασκαρεύονται άπ' τό κεφάλι των και αι γυναίκες άπ' τήν καρδιά των.

Τό κάλλος φορεί προσωπίδα εξ ιδιοτροπίας' ή άσχημία εξ έρωτος.

Τό ώραιον θήλυ έπρεπε να είναι ή αιώνια προσωπίς του ώραίου άρρένος.

Οί άσχημοι τότε θα ηυτοκτόνουιν και ο κόσμος θα ήτο παράδεισος.

Διά τήν έρωσαν γυναίκα τό δάκρυ είναι ή προσωπίς του γέλωτος. Υπό τό δάκρυ θα εύρη πάντοτε μειδίημα.

Κανών άνευ εξαίρεσεως' αι έρωμέναι κλαίουιν διά να γελούνται.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ.

"Αν κ' είναι βραχνιασμένη ή φωνή μου άπ' τό τραγουδι τό πολυ,
 "Ηθελα κάτι και για τήν ξανθή μου
 Να τραγουδήσω τήν καλή.

"Α, όμως . . . ήλιο, ουρανό, φεγγάρι
 "Ας μήν προσμένη να τήν πω,
 Ούτε τό άχ να δώση και να πάρη . . .
 Τώρα αλλάζω τό σκοπό.

Δέν θέλω περιστέρια να γινουμε
 Οί δηό με κατάσπρα φτερό,
 Μία προσωπίδα φθάνει, και πετούμε
 "Αγκαλιασμένοι 'ς τόν χορό.

Μία προσωπίδα ! . . . άχ ! δέν θα μπορέσω . . .
 Θέ να γυρίσω 'ς τήν παλικά . . .
 Ξανθή μου, προτιμώ να σου φορέσω
 Μία προσωπίδα . . . από φιλιά.

Βλαχοπούλα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΥΧΗΝ ΤΗΣ Ε. Σ. Ρ.

"Αν από του "Αδώνιδος τό αίμα
 "Εβλάστησεν άβρόν — ως λέγουιν — θρέμμα
 "Η άνεμώνη,
 "Οποιον άνθος θα έφύετο,
 Του αίματός σου αν άρίετο
 Σταγών τις μόνη ;

Troubadour.

Ο ΣΥ ΜΙΣΕΙΣ ΕΤΕΡΩ ΜΗ ΠΟΙΗΣΗΣ.

Θεούλη μου! για πές μου σ' τὸ Θεό σου
Μὲ κίνδυνο νὰ μοῦ βίχτοῦνε πάλι
Πῶς τάχω πάντα μὲ τὸν ἑαυτό σου—
Δὲν εἶναι ἀσπλαγγνία σου μεγάλη
Τώρα ἀποκρητικά νὰ μᾶς χιονίζης
Καὶ νὰ μασκαρευθῶμε νὰ μᾶς ἐμποδίζης;

Φαίνεται' ἐξέχασες τὴν ἐντολή σου
—'Ο σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης—
Καὶ εἰν' ἀνεξίχνιαστ' ἡ βουλή σου,
'Ομως κ' ἐμᾶς ὁ Λούρμου ν' ἀφανίσῃς;
'Ας ποῦμ' ἂν ἐμασκαρευόντουσαν καὶ τᾶστρα;
*Ἡθελες νὰ τὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς χαλάστρα;

'Ἡ μὴν δὲν ἔχεις ἀποκρηαῖς σ' τὸν τόπο σου;
*Ἄν εἶναι ἔτσι σοῦ τὸ λέω σκέτα
Κρίμα καὶ πάλι κρίμα εἰς τὸν κόπο σου
Γιὰ νὰ σακρώσης μίαν μαριονέττα.
'Ἄλλοιῶτικα παρὰ μονάχα ἀγιασμένοι
Κάλλι' ἀνθρώποι μὰ κάποτε μασκαρεμμένοι.

Οὐλεμάς.

ΔΙΠΛΟΖΟΥ ΜΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

1.

'Ρωμαντική ποίηση.

Πνοαὶ καὶ ἰδρωτές.—'Ο ποιητὴς ἐν ἐξᾴλλω ἐνθου-
σιασμῷ ψάλλει ἓνα καὶ μόνον ἔρωτα, οὐ παρακολουθεῖ μετὰ
ζέσεως φρενὸς καὶ θερμῆς καρδίας τὰς διαφορὰς φάσεις
καθ' ἡλικίας καὶ ἐποχὰς τοῦ ἔτους, φιλοσοφικώτερον μὲν
τὰς χειμερινὰς διερχόμενος ὥρας, θερμότερον δὲ τὰς θερι-
νὰς. 'Ο πρῶτός του στίχος εἶναι πράγματι ὀμηρικός. 'Ἰδοὺ
πῶς ἀρχεταί:

Ψάλλε, πνοῆ, τοὺς ἰδρωτάς ἐκείνης κ.λ.

Φουτίλια καὶ νέφη.—'Ο ποιητὴς νομίζει τίς ὅτι ἐγεν-
νήθη ὄχι ὑπὸ ἑλληνικὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ὑπὸ βεθὺν γερμανι-
κὸν ἢ ἀγγλικὸν. Τὸ Α'. Μέρος, τὰ Φουτίλια εἶναι γοργὴ
ποίησις σπινθηροβόλος. Τὸ Β'. τὰ Νέφη εἶναι ἀόριστος, ἀ-
παισιόδοξος ποιητικὴ εἶναι ἡχώ τῶν στόνων τοῦ Λεοπάρδη.
Τὸ Γ'. μέρος Νέφη καὶ Φουτίλια εἶναι παίγνια ποιητικὰ χα-
ρίεστατα.

Στέρνα καὶ αὔρας.—'Ο ποιητὴς ἀνακρεοντίζει. Εἰς
κάθε στροφὴν σχεδὸν ἀπαντᾷ ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς του,
ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης δὲν κουράζεται, τὸσον χαριέντως γνω-
ρίζει νὰ συνδυάσῃ τὰ στέρνα μὲ τὰς αὔρας. Εἶναι ὄντως
ποίησις περιέχουσα γλυπτικὴν.

Δάκρυα καὶ ὄνυχες. Βαθεῖα ἐλαγειακὴ ποίηση.
Βλέπει τις τοὺς τύπους ὄνυχων γυπὸς ἐπὶ τῶν περιπαθῶν
στροφῶν τοῦ ποιητοῦ. Τὰ δάκρυα εἶναι τὸσον πυκνά, ὥστε
ἡ συλλογὴ μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ χειμαρρὸν. Θὰ ἐπιθυ-
μοῦμεν ἡ δύναμις τῶν ὄνυχων νὰ μὴν ὑπεχῶρει τὸσον εἰς
τὴν περιπάθειαν τῶν δακρύων. Οὐχ' ἦττον ἐκ τῆς ἐλα-
φρᾶς ταύτης κρίσεως δὲν ἐννοοῦμεν νὰ συναγάγωμεν ψό-
γον κατὰ τοῦ ποιητοῦ.

2

Βουκολικὴ ποίηση.

Βατόμουρα καὶ ἄστρα. 'Ο ποιητὴς κατὰ πρωτό-
τυπον ὅλων τρόπων εἰς τὸ εἶδος τῆς βουκολικῆς ποιήσεως
μετεωρίζεται μετὰ τὸ οὐρανὸν καὶ γῆς καὶ ἀναϊδοκαταβί-
ζει τὸ εἰδυλλίαν ἀπὸ τῶν εὐανθῶν λειμῶνων εἰς τὰς ἀστρα-
σπάρτους ἐκτάσεις. 'Ἡ δύναμις τοῦ νοῦς του συγκεντροῦ-
ται κυρίως εἰς τὸ ποίημά του: Τὸ γρᾶσιδε καὶ ὁ ἀνγερίδος.

3.

'Εθνικὴ ποίηση.

Δάφνας καὶ πέδιλα. 'Ἐκείνη συνδέει ὁ ποιητὴς τὰ
νεώτερα πολεμικὰ ἔμωα ἄθλα πρὸς τὰ ἀρχαῖα. Πολὺ ἔθου-
μάσαμεν τὸ ἐξῆς δίστιχον ὅπερ ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ποιη-
τικωτάτου προλόγου του:

Τὰ πέδιλα ἤξιζον δάφνας καὶ ῥόδα
Δίσι' ὠδήγουν πρὸς δόξαν τὸν πόδα.

4.

Θεολογικὴ ποίηση.

Κώδωνες καὶ ῥάσας. 'Ολη ἡ συλλογὴ ἐγράφη ἀπ'
ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν θρησκευτικῇ ἐκστάσει, εἰς τὴν βυθί-
ζεσται καὶ ὁ ἀναγνώστης μόλις ἐνίοτε ἀνακύπτων ἀπὸ τῶν
κωδῶνων, δι' ὧν ὁ ποιητὴς ἀποτελεῖ διαφορὰς ὀνοματο-
ποιίας.

5.

'Ερωτικὴ ποίηση.

Σκέλη καὶ πόθος. 'Ἡδὺν ἄρωμα ἀποπνεῖ ὅλη ἡ συλ-
λογὴ. Εἶναι πράγματι, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ μεγάλου
τῆς Γερμανίας ποιητοῦ ἁδῆς, ποίησης μυροβόλος.

Σάλτα καὶ πτώσεις. Οὐδέποτε ψυχολογικώτερον
ἀνετάμην ὁ ἔρω. 'Ο ποιητὴς ἐμπνέεται πολὺ ὑπὸ τῆς γω-
λογίας καὶ λίαν ἐπιτυχῶς παραβλάθει τὰ σάλτα καὶ πτώ-
σεις τοῦ ἔρωτος πρὸς τὰς ἐξάρσεις καὶ συνιζήσεις τοῦ ἐδά-
φους. Σχεδὸν ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἰδεώδες τῆς νέας ποιή-
σεως, ἣτις θὰ εἶναι ἐπιστημονικὴ ἢ δὲν θὰ εἶναι. Οἱ ἐξῆς
δύο στίχοι εἶναι ὁ ὄνυχ τοῦ λέοντος.

'Ἐκ πτώσεως σὸν κερκεῖ' ὁ ἔρω καὶ σάλτου

'Ὅς μῆτρα χημείας ἐκ πίσεως κ' ἀσφάλτου

Λογίας Παλάδρας

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ.

1

'Ἐχτὲς τὸ βράδυ βράδυ ἐμασκαρεύτηκε'
'Ἐφόρεσε ἡ χρυσὴ μου ρούχα ψαράτικα,
'Ἐνα μακρὸν καμάκι ἐπρομηθεύτηκε,
Κι' ἐγύριζε 'ς τὰ σπήττα ἀποκρητικά.

—Ψαρᾶ μου ζηλεμένε μὲ τὸ καμάρι σου,
Χαρὰ 'ς τὸ παλληκάρι ποῦ γίνῃ ψάρι σου!
Μὰ πέτα τὸ καμάκι καὶ τὰ δεμάττα σου.
'Ἐὐδ' ὅταν ψαρεύῃς, φτάνουν τὰ μάτια σου.

2

Τώρα ποῦ τόσο ἄλλοι τὴν τριγυρίζουνε,
Καὶ τὴν κοπλιμεντάρουν καὶ τὴ σκοτίζουνε,
'Ἐγὼ σαρακοστεύω μακρὰ τῆς μόνος μου
Μὰ κάτι συλλογιέμαι καὶ φεύγει ὁ πόνος μου..

Σὲ λίγο αὐταῖς ἡ μέραις θε νὰ περάσουνε.
Ἄ! τότε ἡ δικαίς μας γιορταῖς θὰ φτάσουνε.
Κι' ὅταν οἱ ἄλλοι ὄλοι σαρακοστεύουνε,
Κρυφὰ δὺο περιστέρια θε ν' ἀποκρύνουνε ..

Θὰ τὴ γλεντῶ μονάχος μὲ περηφάνεια,
Καὶ ἡ ἀποκρηά μας θὰ νᾶν οὐράνια,
Γιατὶ τὸν ἔρωτά μας ἐμεῖς κυττάζουμε,
Κι' ὄχι τὸν Καζαμία, γιὰ νὰ χιορτάζουμε.

Ψαράς.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ.

'Ο βουλευτὴς κ. Γεωργαντᾶς εἶδωκε κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν τοῦ ἀγύρευσιν σπουδαῖα δείγματα ὅτι δύναται νὰ
εὐδοκιμήσῃ ὡς στρατιωτικὸς ποιητὴς.

«Τὸ ἱππικόν, εἶπεν, εἶναι φωτεινὸν νέφος καλύπτρον καὶ
διαφωτίζον τὰν στρατόν».

Τὸ δξόμωρον αὐτὸ τοῦ καλύπτειν καὶ διαφωτίζειν ὑπό-
σχεται πολλὰ.

«Τὸ δὲ πυροβολικόν, ἐκκρολύθησεν ὁ ῥήτωρ, εἶναι ὁ κε-
ραυνὸς τοῦ στρατοῦ».

'Ἀποροῦμεν πῶς παρεδᾶν τὸν Σοῦτσον δὲν ἐψαλεν ἀπὸ
τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς:

Τὸ φῶς, στρατᾶ! τὸ σῶμά σου!

'Ο ἥλιος τὸ ὄμμα σου,

'Ο κεραυνὸς φωνὴ σου.

Τὸ ἄπειρον διάστημα

Τὸ μέγα σου ἀνάστημα,

Κι' ὁ Γεωργαντᾶς μαζί σου.

'Ἐθνοφύλαξ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπιπτε χιῶν ἐξ ἐνὸς κύκλου περιπα-
τητῶν ἐκπλαγεῖς ἐκ τοῦ αἰφνιδίου χιονοκατάρρου τοῦ οὐ-
ρανοῦ ἐφώνησε:

— Κύττα, κύττα νιφάδες.

Ἐυρεθεῖς ἐκεῖ ποῦ ὁ ἀλοῦτάτο νύφη τέλει μετὰ στε-
ναγμοῦ ἀνεφώνησε:

— Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι;

Η ΚΑΡΦΙΤΖΑΙΣ

(ἀποκρητικὸν ἐπεισόδιον).

Μὲ 'ξερκότιστο κεφάλι
Κάθουμον 'ς τὴν κάμαρά μου...
Μὰ ἐκεῖ νὰ, 'ξεπροβάλλει
Μιά μικρὴ γειτόνισσά μου.
Γελαστὴ μὲ χαιρετάει,
'Ρίχνει κάτω τὴν ματιά της
Καὶ τὸ ρούχά μου ζητάει,
Γιὰ νὰ γείνη μασκαράς
Νὰ 'ξαφνίσῃ τὴν μαμά της.
— Μπα, τῆς λέω, μετὰ χαρᾶς!

Σήμερα τάφερε πίσω
Τὸ μικρὸ τῆς ἀδελφάκι...
— Ἄ! θὰ πᾶ' νὰ περπατήσῃ
Ν' ἀναπνεύσῃ ἀεράκι...
Τὸ σουρτοῦκο βάζω — γρίτσι
Κάτι μ' ἔχει γρατζουνίσει...
Τοῦ διαβόλου τὸ κορίτσι
Μέσ' ἔσαις τρέλλαις ἔσαις χαρᾶς
'Στὸ σουρτοῦκο εἶγε ἀρίσει
Ἄνὸ καρφίτσαϊς μυτεραίς.

Βλαχοπούλα.

ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΒΟΥΜΕ.

Ἐὰν εἶδε ὁ θεὸς τοὺς τόσοις μασκαράδες,
'Ἀρχίνισε 'στ' ἀλήθεια νὰ θυμῶνῃ,
Καὶ εἶπε ἀπὸ παράκαμαν οἱ κερατάδες
Καὶ τοῦ κατέβη νὰ μᾶς ῥίξῃ χιῶνι.

Κατάλαβαν τὴν σκέψιν του πολλοὶ ἀγγέλοι,
Καὶ Κόφρο τοῦ φωνάζανε μὲ τόνο,
Μὰ ὁ θεὸς θὰ κάμῃ 'κείνο ὅπου θέλει,
Χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ χάσῃ πολὺ χρόνον.

Τώρα κ' ἐμεῖς 'στὸ πείσμα τοῦ θεοῦ θὰ 'βγοῦμε
Μὲ πρὸ πολὺ ἀκόμη ρεζιλίαι,
Καὶ δὲν τὸ κόβουμε μὲ μιά φωνὴ θὰ 'ποῦμε
Ἄντὸ τὸ 'φτερενὸ μασκαράληκι.

Καδζαηδάτης.

ΜΑ ΕΙΧΕ ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΙΣΤΟΛΑ.

[Ἐπεισόδιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς]

Εἶχαν περάσει οἱ δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι
Κι' ὁ κόσμος ὅλος γύριζε 'σάν τὰ μελίσιχα
Ποῦ ἔταν ἀπὸ μασκαράδες ἐν' ἀσκέρι
Ἐτραβήξαν εἰς τοῦ κῦρ Στεφανίδη ἴσχα.
Ἐβάλαν εἰς τὸ νοῦ τους νὰ τὸν προσφωνήσουν
Καὶ πήγανε τὸν γέροντα ν' ἀνησυχήσουν.

Ἐρτάσανε.. Κι' ἀρχίησαν νὰ τὸν φωνάζουν
Νὰ βῆ γιὰ μιὰ στιγμή λιγάκι νὰ τὸν δοῦνε
Καὶ λέγανε πῶς τέτοια ὦρα ὅπου τὸν κρίζουν
Εἶχαν σπουδαία πράγματα νὰ τοῦ εἰποῦνε,
Καὶ τὸν ἐξώρκιζαν εἰς τὴ χρυσὴ *Μελή του*
Νὰ βῆ ν' ἀκούσουν λίγο τὴν γλυκεῖα φωνή του.

Ἄξαφν' ἀνοίγει ἓνα παραθύρι
Καὶ βγαίν' ὁ Στεφανίδης μὲ μιὰ πουκαμήσα,
Ἀρχίζει μονομιᾶς τοὺς μάγκαις νὰ σοικεῖρη
Καὶ σὰ σκυλί ν' ἀφρίζη ποῦ τὸ πιάνει λύσσα.
Ἦταν μὲ τ' ἄσπρα του σάν ἄγγελος... μὰ θυμωμένος
Κ' ἐπήγαγε ἡ γλῶσσά του... σάν κρουλογημένος...

Ἦ μάγκαις δὲν ἐρεύγανε! ἄχ! οἱ μπαρπάντες!...
Μον' ἀρχίησαν νὰ φωνάζουνε κ' ἐκείνοι,
Ὡστε ὁ κῦρ Νικόλας μας ἐσκέφθη Μπασανάντες
Πῶς ἔπρεπε σὲ τούτη τὴν περίστασι νὰ γίνη,
Καὶ ὡς καθὼς ἐκείνο πυροβόλησε τὴν Μοναρχίαν
Νὰ τουφεκίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν Ἀπολυταρχία.

Ἔτσι ἀρπάζει στὸ δεξί του χέρι μιὰ κουμποῦρα
Καὶ μπούμ... ἀπελπισμένος ῥίχνει μὲ σὰ δια
Ὅμως κανεὶς δὲν πέφτει!... στέκουν ὅλοι ντοῦρα
Ἄχ! εἶχε ὁ γέροντ' *σκουριασμένη τὴν πιστόλα*
Καὶ κάλλιο τέτοιο παλιοπίστολο νὰχε πετάξει
Ἄφου καὶ ἡ Διὸ νὰ τὸ ἴδῃ δὲ θὰ τρομάξῃ.

Ἀρχίσαν τότε τὰ παιδιὰ νὰ τραγουδᾶνε
— Φωτιά δὲν πέρνουν τ' ἄρματα σου κῦρ Νικόλα,
Κι' ἂν θέλῃς ἡ δουλιεὶς κατὰπριμα νὰ πᾶνε
Πρέπει νὰ ξεσκουριάσῃς πρῶτα τὴν πιστόλα
Κ' ἀκούστηκε εἰς τὸν ἄγέρα ἓνα οὔρα
Καὶ κόψ' *τὴν κῦρ Νικόλα τὴν παιδοκουμποῦρα.*

Ὡς τόση ἐγέμισε ὁ δρόμος ἀπὸ μασκαράδες,
Ποῦ δὲν χωροῦσε νὰ περάσῃ οὔτ' ὁ βασιλέας,
Μ' ὅλο ποῦ πέρτανε ἀμέτρητοι γιακάρδες
Γιατὶ ἐβάνηκ' ἀπὸ μακριὰ ὁ Διαγγελέας,
Μ' ἄμα στὸ τέλος πρόφτασε κι' ὁ ἀστυνόμος.
Φωνάζαν *κόψ' το σ'* ὅλους καὶ ἀνοίξεν ὁ δρόμος.

Ἐκαμήλα.

RITOURNELLE.

Dans la plaine blonde et sous les allées,
Pour mieux faire accueil au doux messidor,
Nous irons chasser les choses ailées,
Moi, la strophe, et toi, le papillon d' or.

Et nous choisirons les routes tentantes,
Sous les saules gris et près des roseaux,
Pour mieux écouter les choses chantantes,
Moi, le rythme, et toi, le chant des oiseaux.

Suivant tous les deux les rives charmées
Que le fleuve bat de ses flots parleurs,
Nous vous trouverons, choses parfumées,
Moi, glanant des vers, toi, cueillant des fleurs.

Et l' amour, servant notre fantaisie,
Fera ce jour-là l' été plus charmant ;
Je serai poète, et toi poésie.
Tu seras plus belle et moi plus aimant.

Coupez.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΤΩΝ ΧΟΡΩΝ

τὴν θέσιν τοῦ ἀπριλιώτικου ῥόδου θὰ καταλάβῃ ὁ ὑπὸ τῆς
κ. Ναταλίας Σούτσου δοθεὶς χορὸς.

Ἦτο ἀληθινὸν ῥόδον εἰς τὰ εὐώδη τοῦ ὁποίου φύλλα δὲν
ἀνακαλύπτομεν ἄλλο ἢ τὰ διαμαντάκια τὰ ὅποια καταθέ-
τει ἡ νόμφη τοῦ ῥόδου αὐγῆ, ὡς ἐρωμένη ἦτις εἰς τὸν ἔρα-
στὴν ἀποστέλλει μόνον ῥόδα.

Σωλὸς διαβόλος.

ΜΠΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΑΝΑΓΑΗ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς αἰκίας Γ. Σκουζέ
καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

Ὅπου σὰς περιμένει πυκνὴ ἀνοδοῖσμή
προσωπῶν καὶ δομένων.

Ἡ Ὠραιότερα Συλλογὴ

νεωτάτων μπακτουγιῶν, λαϊμοδετῶν, μύρων
καὶ ἀρωματικῶν σαπῶνων

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

γεωστὶ κομισθεῖσα εἰς τὸ
ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

τοῦ κ. Λεοῦση

Κατὰ τὴν Ὀδὸν Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Βατ-
σικικοῦ Σταύλου.